

Filosofiaa elämän varrelta

Elämäni filosofia ei ole valmis. Kuinka voisi sikaan, kun en ole elänyt edes puolta odotettavissa olevasta eliniästäni. Enkä ole vielä kaikkien määritelmien mukaan edes keski-ikäinen. Uhkaava keski-ikäistymiseni toki näkyy siitä, että murehdin lisääntyvästi lasteni kotoa pois muuttamista ja mieheni mahdollista viidenkymppin villitystä. Enemmän tuota ensimmäistä vaikka jälkimmäinen koittanee ensin.

Jätin erikoisalani lopullisen valinnan lisensiaatiksi valmistumisen kynnykselle. Kun menin tapaamaan tehohoidon professoria sopiakseni erikoistumisesta, oli tilanne lähellä hämmäntävää. Professori pyysi pari kollegaakin käytävältä naureskelemaan tilanteelle: ”Katsokaa kun nuori nainen on päättänyt panostaa omaan aikaan ja elämänlaatuun.” Tiesin kyllä mistä puhuttiin. Olin tehnyt hoitajan työtä teholla aikaan, jolloin ainakin kyseisessä paikassa erikoistuvat olivat nääntyä päivystyskuorman alle. Ilokseni olen kuitenkin saanut huomata aikojen nyt muuttuneen ja työ on vain kohtuullinen osa kalenterimerkintöjäni. Saan tehdä työtä josta pidän ilman että joutuisin luopumaan työtä tärkeämmistä asioista elämässäni.

Monella opiskelutoverilla ja erikoistumassa olevalla kollegalla pikkulapsiarki rytmittää elämää. Päivystyksien lisäksi oman lapsen koliikki, puhkeavat hampaat tai uhmaikä lyhentävät yöunta. Itse olen silottanut oman tieni tähän hetkeen. Opiskelin ensin sairaanhoitajaksi, tein töitä, perustin perheen. Aloitin opiskelut lääkiksessä lastemme ollessa 2- ja 3,5-vuotiaat. Se tarkoitti lukemista yöllä peiteltyäni lapset ja puolison nukkumaan, ja keikkatöitä lomilla tai viikonloppuna. Siinä kuuluivat ruuhkavuodet samalla.

Palatakseni koko ajan kehitteillä olevaan elämäni filosofiaan (tutkiskelussa, jossa n=1) olen tullut siihen tulokseen, että tyytyväisyyden,

onnellisuuden ja jaksamisenkin määrä on melko lailla riippumaton tilanteesta – asenne ratkaisee. Esikoinen oli 1,5-vuotias, nuorempi lapsemme syntyi ja seuraavana päivänä omakotitalon elementtitoimitus saapui tontille. Nuoren perheemme isä rakensi talon oman päivätyönsä ohella. Tuota aikaa ajatellessamme emme juuri muista mitään, mutta sen muistamme, että se oli onnellista aikaa. Emme juuri viettäneet kahdenkeskeistä laatu-aikaa, mutta sitäkin enemmän otimme ilon irti pienistä hetkistä.

Lapset kasvavat, aika kuluu ja suvun vanhimmat joudumme hyvästelemään. Pidellessäni sukumme 93-vuotiasta vanhaa herraa kädestä hänen elämänlankansa katketessa opin taas jotain siitä, millä oikeasti on väliä. Ikävä kyllä elämä ei aina lopu ikäjärjestyksessä. Olisi turhaa hurskastelua kehua osaavansa nauttia jokaisesta päivästä ja elävänsä täysillä joka hetkessä. Kun elämän rajallisuus näyttyy riittävän lähellä, voi kuitenkin oppia olemaan nipottamasta ihan turhasta. Lapset taas omalta osaltaan palauttavat maan pinnalle: ”Äiti, jos laitat tuon hatun ja nuo lasit, me ei lähdetä mukaan.”

Välillä elämässä on kuitenkin aikaa murehtia epäolennaisuuksista. Niinä päivinä, kun suurin huoleni liittyy epäonnistuneeseen pastakastikkeeseen, pyrin ottamaan kaiken ilon irti siitä tunteesta. Olen aktiivisesti opetellut olemaan tyytyväisempi vallitsevaan tilanteeseen. Se ei tarkoita, etteikö voisi myös tavoitella unelmiaan. Samalla olisi kuitenkin hyvä tiedostaa, kuinka paljon omassa elämässä jo on niitä asioita, jotka ennen olivat vain unelmia – nykyisiä toteutuneita unelmia. ■

Onnellisuuden määrä riippuu paljon asenteesta.